

เยาวมิตร

ควบคุมโดย "ภัส"

ยั ว ยั ม ห ว า น

ในห้องเรียนคร่ำกำลังสอนวิชาภูมิศาสตร์
 ด.ช. ป๋องแอบอ่านหนังสือ "พลนิกรกิมหงวน" อยู่หลังห้อง

ครู "ป๋อง ไทตอบซิว่า ทำไมพระอาทิตย์ สิ้นแดง"
 ป๋อง "ก็พระอาทิตย์ หัวล้านนี่ครับคร"

ครู " ? "

ยั อ น ร อ ย ห รื อ เ ตื น ญ ค ย ห ลั ง

นิทานของชาวสวาวย จาก "The Boy Who Back-Troked" โดย Heleu L. Berkley

นานมาแล้ว เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งชื่อ นาอิลีมา และน้องชายชื่อ คาอิลี อาศัยอยู่บนเกาะมัวอี ภูเขาหนึ่งทั้งสองออกเดินเล่นที่ชายฝั่งทะเล ขณะเด็กทั้งสองมัวแต่กับลงมองเปลือกหอยบนพื้นทราย จึงมองไม่เห็นว่ามีเรือแคนูของล่าวรรทกนักรบ มาเต็ม เมื่อเงยหน้าขึ้นเรือนนักเขาเทียบฝั่ง

"คาอิลี น้องรับวิ่งหนีเร็วเถอะ" ทั้งสองออกวิ่งเต็มฝีเท้า แต่ช้าไปเสียแล้ว นักรบคนหนึ่งจับคาอิลีได้และพยายามลากตัวหนีไปทีเร็ว

"ท่านจะเอาคาอิลีไปทำไม" นาอิลีมาถามด้วยเสียงสะอื้น "น้องชายของคุณไม่ได้ทำอะไรผิด โปรดอย่าพาเขาไปจากฉันเลย"

"ไม่ได้เพราะฉันได้รับคำสั่งจากหัวหน้าให้จับใครก็ได้ที่เห็นเป็นคนแรวก เพื่อนำไปขายญตววยพระเจ้า"

นาอิลีมา รู้ทันทีว่า คาอิลีจะต้องตายถ้าปล่อยให้นักรบพาตัวไป เธอเฝ้าวิงวอนและพยายามดึงน้องชายไว้ แต่นักรบผลักเธอกระเด็นล้มลงกับพื้นทราย แล้วนำตัวคาอิลีขึ้นเรือแคนูหายไปโนหริบตา เด็กหญิงพยายามวิ่งตามเพื่อความรีบพาคาอิลีไปทางไหน แต่เธอวิ่งไปได้เพียงชั่วครู่ก็ล้มลง นาอิลีมาร้องไห้เสียงดังลั่น จนเทพเจ้าเมฆออกได้ยิน

"เจ้าร้องไห้ทำไม บอกซิว่า เผื่อข้าจะช่วยเจ้าได้" เด็กหญิงจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้เทพเจ้าเมฆฟัง

"ดีแล้ว เาอย่างนี้ดีกว่า เข้ามานั่งตรงนี้ ถ้าได้ทรายนมีโพรงใต้หินลึกลงไป เข้านั่งบังไว้ ส่วนเรื่องอื่นปล่อยเป็นธุระของข้า" แล้วเทพเจ้าเมฆก็บินไปทางวัดที่เตรียมคาอิลีไว้บวชชายัญ ที่หน้าวัดมีพวกนักรบมือถนัดน้อยเข้มแข็ง แต่ไม่ระแวงนัยกษัตริย์น้อย เทพเจ้าเมฆจึงบินตรงเข้าไปในวัด ค้นหาจนพบคาอิลีถูกมัดอยู่ที่มุมมืด เทพเจ้าเมฆจึงใช้ปกแผ่เชือกให้ แล้วบอกแผนการแผนักคาอิลีไว้

"ข้าจะบินไปทำให้พวกนักรบมัววายกัน เจ้าจงวิ่งแทรกไปในหมู่พวกนักรบ เพื่อพวกมันจะได้ไม่เห็นเจ้า ขอระวัง เมื่อพ้นวัดไปหน่อยหนึ่งให้หันหลัง เดินดอยหลังไปจนถึงฝั่งทะเลที่เจ้าทิ้งนาอิลีมาไว้ อย่าลืมนะ เดินดอยหลัง"

คาอิลีทำตามที่เทพเจ้าเมฆสั่งทุกประการ จนได้พบกับนาอิลีมา ซึ่งมีความยินดีอย่างมาก ไม่นานนักพวกนักรบก็รู้ว่าคาอิลีหายไ้ จึงออกเที่ยวตามหา เทพเจ้าเมฆก็รีบบินกลับมาที่เด็กทั้งสอง พร้อมกับส่งให้คาอิลีกลานเข้าไปซ่อนในโพรงใต้หิน แล้วให้นาอิลีมานั่งบังไว้

เมื่อพวกนักรบขอดเรือเทียบฝั่งเห็นเด็กหญิงน้อยอยู่ก็เข้ามาตะคอกถามว่า "โอ น้องชายเข้าไปไหน ถ้า... บอกระเจ้าตัวเข้าไปไหนนะ" เด็กหญิงตอบว่า "ฉันยังไม่

(โปรดอ่านต่อหน้า 52)

ไม่รีบสน

“เฮอ เฮอะ ไม่กล้าพูด ถิ่นว่าเขาวัว เอาศิษย์ มาเป็นพ่อแล้วจริงไหมล่ะ ไอ้อ้วนพ่อไอ้หมูนะ มันลึกลับยัยแม่คำไสเขาไซ้ไหมล่ะ แล้วคุชไอ้ หมูนี่ อ้วนเหมือนพ่อมันเลย”

“หนอยแน่ะ เข้ามาๆ ขยายบ้างจึย้า ลุกตัวหา พ่อไม่ได้เพราะมันอยากจะได้เท่า เป็นใหญ่เป็น โต เลยได้ของแถมยังจะมาปากเสีย เข้ามาๆ เอาให้เห็นคำเห็นแดง”

“ไม่เอา ไม่เอา เลิกๆ กลับบ้านไป ๆ ไม่มัน ถิ่นเรียกตำรวจให้มาจัดการเองนะ อะไร ผู้ ใหญ่ไม่อยู่ส่วนผู้ใหญ่ เด็กมันกินแค้น เคยว มันกัดกัน กลายเห็นเด็กกัดกันแทนที่จะห้าม กลับมาตักกินเสียเอง อย่างเขาเรียกว่าเด็ก ดองแล้ว ไปๆ กลับบ้านกลับช่อง เอาแดง กับหมู พาแม่เขากลับบ้าน แล้ววันหลังอย่าดี ก็นอกน่ะลูกนะ เล่นกันดี ๆ อย่าดีกันอายุเขา ลูกอยู่บ้านด้วยกันต้องสามัคคีกันไว้ ไม่ใช่ ทะเลาะกันเอง”

เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นแทบทุกวัน ทั้งนี้เพราะ ความขาดสติความยับยั้งชั่งใจ ของผู้ใหญ่อย่างหนึ่ง และความต้องการเอาชนะอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งความ ต้องการเอาชนะที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งแท้จริง แล้วสามารถจะหักห้ามได้ แต่เมื่อเกิดกรณีขึ้นแล้ว มันจะห้ามยาก ขึ้นอยู่กับอบรมสั่งสอนที่ได้มาอย่าง หนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็คือ วุฒิภาวะ หรือทำตนสมวัย ถ้าเราจะลองครองของเด็กที่ทะเลาะกันด้วย ใจเป็นกลาง เด็กเล่นกันก็ต้องมีการยอมแย่งตักบ้าง เป็นธรรมดา ถ้าไม่รุนแรงก็ควรปล่อยให้เขาตัดสิน บัญหากันเอง แต่ถ้าเห็นว่ารุนแรงก็ควรจะได้

ห้ามปราม ตักเตือนให้เล่นกันดี ๆ ก็จะไม่มปัญหา เกิดขึ้น การที่เกิดเรื่องขึ้นเพราะผู้ใหญ่ เมื่อทะเลาะ กันอยากเอาชนะก็มักจะขุดคุ้ยเรื่องที่จะทำให้อีกฝ่าย หนึ่งเจ็บใจมากที่สุดเท่าที่จะทำได้จนมาว่ากัน จึง กลายเป็นเรื่องใหญ่ และเป็นเรื่องไม่จบไม่สิ้น เพราะ ผู้ใหญ่มักจะมีการผูกพยาบาท และต้องการจะแก้ แค้น ซึ่งในเด็กไม่มีอารมณ์ของเด็กจะเกิดเร็วและ หายเร็ว

ดังนั้นเพื่อจะไม่ให้เกิดกรณีเช่นนี้ขึ้น ผู้ ใหญ่ควรจะได้วางใจเป็นกลาง และมีสติขงคิด รับ ฝึชชอบพอที่จะไม่เข้าข้างเด็กแก่เด็กัน แยกแอกอก จากกัน ปล่อยให้เขาและสั่งสอนไม่ให้ทะเลาะกัน เรื่องแล้วก็ให้แล้วกันไป อย่าเก็บมาขุ่นข้องหมอง ใจที่จะก่อให้เกิดความเจ็บใจ เจ็บแค้นกันอีก คิด เสียว่าเด็กก็คือเด็กที่จะต้องขัดใจกัน แข่งของกัน ทะเลาะกัน ผู้ใหญ่ก็เป็นผู้ใหญ่ที่เป็นคนที่โตแล้ว มีวิจารณญาณ มีความคิด มีสติ การตัดสินใจที่ดี กว่าเด็ก เป็นไปในทางเสริมสร้างไม่ใช่ทำลาย เรื่องกษุติ และไม่มีเรื่องต่อเนือง แต่ถ้าอย่างนี้ความ อดยากเอาชนะ กลัวสูญเสียผลประโยชน์ และต้อง การทำลาย เรื่องก็ไม่จบไม่ทางจบสน ดังกรณีของนาง คำไส และ นางจิตยา นั้นเอง.

(ต่อจากหน้า 51)

“ยื่นรอยหรือเดินถอยหลัง”

เห็นเขาเลย” พวกนักรบจึงตั้งท่าจะลากตัวนาอิลไป บังเอิญตามองเห็นรอยเท้าของคาลิลบนพื้นทราย พวกนัก รบจึงปล่อยตัวเด็กหญิง และวิ่งตามรอยเท้าไป ซึ่งปรากฏ ว่ารอยเท้าหันหน้ากลับไปทั่วตัวอ้อ พวกนักรบโกรธมาก จึง รีบวิ่งกลับมาเพื่อเอาตัวเด็กทั้งสองไป แต่มองไปทางไหน ก็มีแต่ความว่างเปล่า ไม่พบเด็กทั้งสองคนเพราะเทพเจา นกอกได้ช่วยเหลือเด็กทั้งสอง โดยนำไปไว้ในที่ปลอดภัย เสียก่อนแล้ว □